

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

יסוד הכל - הרצון הטוב

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כח ב) רש"י מסביר "ידבנו לבו" - לשון נדבה, הוא לשון רצון טוב. דהיינו, המשכן נבנה על ידי הרצון הטוב של בני ישראל שתרמו בנדיבות לב.

לא רק המשכן מיוסד על הרצון הטוב, אלא כל המציאות מיוסדת על רצונו הטוב של השם יתברך, כפי שכותב הרב קוק (אורות הקודש ג מג) "כי רצון הטוב יסוד ההויה, שהמציאות כולה מיוסדת עליו - ויסוד עולם זה מתגלה ברצונו של האדם" - ההולך בדרכי השי"ת ודבק במידותיו. "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו".

נכון לעכשיו, מדינת ישראל, הבית הלאומי שלנו, וגם הבית הפרטי של כל אחד מאתנו, צריך להיות מושתת על הרצון הטוב.

הרצון הטוב מתגלה בנתינה, בנכונות לתת ולתרום בלי שום חשבון מה האחר ייתן, ובלא שעינו של האחד תהיה צרה בחברו, ובלא שום נגיעה אינטרסנטית, אלא אדרבא, מתוך עין טובה אהבה ואחריות. בייחוד בתקופה קשה ומסובכת כל כך שאנו נמצאים בה מבחינה מדינית, חברתית וכלכלית - יש להתעלות ולהתגבר על חשבונות קטנים וצרים, ולתרום לבניין עם ישראל, ארץ ישראל, תורת ישראל ומדינת ישראל, ובתוך כך נזכה לראות עין בעין בבניין בית המקדש במהרה בימינו, אמן.

מהמצפה לישועה השלמה

סיפור הגשמה של אכיה
קוצר מכון אורה

למוד 4

אופוזיציה
או פוזיציה
הרב ליאור לביא עמוד 4

2 יוצר האור - ויוצר המפגש החי הרב אמיר דומן
להיענות לקריאה להתחדש! הרב חגי לונדין

3 כי לקח טוב נתתי לכם הרב יורם אליהו
מה רומז סוד כיסוי של עור התחש במדבר הרב אשר בוחבנט

4 תשובה מאהבה הרב דוד לנדאו

6 להביא את עצמי אל היחד זוגיות / אסתר אברהמי

8 מצוה גדולה לתרום כליה הרב שלמה אבינר
לתת כמו ילד הרב חגי לונדין

זכר למחצית השקל
נותנים
למכון מאיר

פרטים בעמוד האחורי >>

לתרומות חייגו 02-6461328

הם 'חיים' שראויים לשמם, ואינם, חלילה, מוות בתחפושת?

כאשר אני מקבל את הזריחה כמתנה אישית מאת ה', ויודע שהשמש (כן, זו שזורחת מיליוני שנים למיליארדי יצורים...) זרחה לי היום במיוחד, באופן הכי אינטימי (נכון, גם אתמול ושלשום, וסביר שגם מחר...), כי המפגש היומי היפהפה הזה שבין הקב"ה לבין מי שהנני ברגע זה (בשונה ממי שהייתי אתמול, שהרי בבוקר הזה קיבלתי כוחות חיים חדשים ונשמה רעננה, "חדשים לבקרים" - החזרת בי נשמת - רבה אמונתך) מיוחד לי ורק לי - הרי שחיי הם 'חיים', חיי אמונה וצידיקות.

וכאן היה הרב אלישע עוצר לרגע, ושאל-מחדד: "ומה אם אני מברך כל בוקר 'יוצר אור', אבל לא ממש איכפת לי מהזריחה? ומה אם חברי לספסל הלימודים יוצא מגדרו בהתפעלות למראה השקיעה, אבל לא כל כך מקפיד על 'מעריב ערבים', או ברכות בכלל?... מי כאן 'צדיק' ומי חלילה 'רשע'?" לא לגמרי פשוט לעיכול. נשאר זאת בתור "שיעורי בית" לשולחן השבת...

שאלות הארות ותגובות: amirduman@gmail.com

נכון, שואה ותקומה הם מבחנים גדולים לאמונה החיה (ואגב - הם מאתגרים ציבור "לאומי", לא פחות מזה המכונה "חרדי"). אך העיקרון הבסיסי של חיי אמונה הוא זה: ערנות, היענות לנקישה על דלתות ההכרה שלנו, תשומת לב למעשה ה' הכללי או הפרטני-אישי. הרב זאב אהב, כרבו-חברו הרב אלישע וישיצקי זצ"ל, ללמוד בכל הזדמנות את השורות האחרונות במדרש תנחומא (קל למצוא: עמוד אחרון בספר...) שמלמדות אותנו את ההבדל שבין צדיקים לרשעים:

"הצדיקים, אִפְּלוּ בְּמִיתָתָן קְרִינִין חַיִּים, שְׁנֵאֲמַר: וּבְנֵיהֶן בְּן יְהוּדָה בֶּן אִישׁ חַי... אֲבָל הָרָשָׁעִים, אִפְּלוּ בְּחַיֵּיהֶם קְרִינִים מֵתִים... וְכֵן הוּא אוֹמֵר, עַל פִּי שְׁנֵים עָדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עָדִים יוֹמֵת הַמֵּת. וְכִי יֵשׁ מֵת שֶׁהוּא חָיב מִיתָה אֲחֶרֶת? אֲלָא קָשֶׁה בְּחַיֵּיו חֲשׁוֹב כְּמֵת, מִפְּנֵי שְׂרֹאָה חֲמָה זֹרְחֶת וְאֵינוּ מְבָרֵךְ יוֹצֵר אוֹר, שׁוֹקֵעֵת, וְאֵינוּ מְבָרֵךְ מַעֲרִיב עֲרֵבִים, אוֹכֵל וְשׂוֹתֵה וְאֵינוּ מְבָרֵךְ עֲלֵיהֶן. אֲבָל הַצְדִּיקִים, מְבָרְכִין עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר שְׂאוֹכְלִין וְשׂוֹתִין וְשׂוֹרְאִין וְשׂוֹמְעִין...".

ברור כשמש שההבדל אינו ביחס ל"הלכות ברכות". מדובר ב**טיבם של החיים** של הקרובים אל ה' יתברך או של הרחוקים ממנו. וממה מתחיל הכל? אלו

"אמונה היא - תגובה", היה אומר הרב זאב קרוב ז"ל. כלומר, היציאה מן האדישות וחוסר העניין במתרחש, מבחינה אמונית. עד כמה מה שקורה כאן ועכשיו, מחובר בתפיסה שלנו לנוכחות האלוהית? לרצונו ולחכמתו? כל מצב ואירוע יש בהם פוטנציאל למפגש משמעותי עם הבורא. כל תקשורת היא פתח להתקשרות פנימית במי שזימן אותנו לשיח, על ידי אותו אירוע או מצב במהלך החיים.

"נפגשתי רבות עם דמויות רבניות ומחנכים בציבור החרדי, וכשדובר על היחס למדינה, אמרתי להם בערך כך: 'לא ממש חשוב לי מה דעתכם, וודאי שלא אנסה לשכנע אתכם. אבל דבר אחד אני מבקש - תגיבו! לא אלי, לרבש"ע! היתה פה שואה, זה לא הוא עשה? מיליונים יהודים מכל הגלויות הגיעו לכאן תוך כמה עשרות שנים והקימו מה שהקימו - מה זה? מצדי תקשו על זה, תכעסו על זה, תציעו הצעות חלופיות - בסדר גמור. אבל להתעלם? להתייחס כאילו זה לא קיים? זוהי בעצם עמדה שאומרת, 'רבש"ע, מבחינתנו אתה לא בתמונה, לא רלוונטי לסיטואציה', ח"ו. זה בלתי נסבל, זו טרגדיה אמונית" (הרב קרוב).

להיענות לקריאה להתחדש!

נתן קוטלר

בתורה שלמדנו אתמול ובדרך שהורגלנו בה. רש"י אומר על המילים בפסוק "היום ה' אֱלֹהֵינוּ מְצַנֵּךְ" (דברים כו, טז) את הרעיון הבא: "בכל יום יהיו בעיניך חדשים, כאילו בו ביום נצטוו עליהם", צריך להתבונן בכל יום על התורה מתוך נקודת מבט חדשה. הרשב"ם, נכדו של רש"י, מספר שרש"י העיד על עצמו "שאילו היה לו פנאי היה צריך לעשות פרושים אחרים לפי הפשטות המתחדשים בכל יום" (רשב"ם בראשית לו, ב).

ומהם 'הפשטות המתחדשים בכל יום'? מהיכן מקבלים את הכוחות להתחדש בכל יום בלימוד התורה?

בכל יום בהירות חדשה. רבי לוי יצחק מברדיטשוב מלמדנו "דידוע שהקב"ה 'מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית' (נוסח ברכת 'יוצר אור'), דהוא יתברך נותן בכל יום בהירות חדשה, ומשפיע חסדים חדשים, ואדם העובד שמו יתברך מקבל עליו בכל יום בהירות ושכל חדש מה שלא היה יודע אתמול" (קדושת לוי פרשת ראה). כאשר אדם מוכן להיפתח לכיוונים חדשים בלימוד התורה, הוא מקבל סייעתא דשמיא מיוחדת וזוכה לבהירות חדשה ומבין פשטות חדשים בכל יום בלימוד.

ה'ערוך השולחן' שואל מדוע ב'ברכת התורה' נאמר קודם 'אשר נתן לנו תורת אמת' ואחר כך נאמר 'נותן התורה'? מה פשר השינוי בין זמן עבר לזמן הווה? "להורות שבכל יום ויום הקב"ה נותן תורתו ובוחר בה על דרך שאמרו שבכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, ועוד דחידושי תורה מתגלים בכל יום ויום לעוסקים ועמלים בה לשמה" (ערוך השולחן או"ח סי' רפד). **בכל יום הקב"ה נותן לנו את האפשרות לקבל את התורה מחדש, אך השאלה היא האם נאפשר לעצמנו להיענות לקריאה להתחדש?**

לתגובות: gemarabemunah@gmail.com

לשים לב, אמנם רבי זירא התענה לשכוח את סגנון הלימוד של התלמוד הבבלי, אך אין זה אומר שזנח אותו, אלא שעתה למד את התלמוד הבבלי מחדש בסגנון לימוד ארצישראלי. ברגע שמתחדשים בסגנון הלימוד, גם התורה שלמדנו בעבר מתחדשת ומקבלת עומק רב יותר.

לפעמים האדם רגיל ללימוד בסגנון מסוים ולכן נפגש רק עם רובד אחד בלימוד תורה, אך לתורה רבדים רבים, כפי שלמדנו מבית מדרשו של רבי ישמעאל: "וּכְפֻטִּישׁ יִפְצֹץ סֶלַע" (ירמיהו כג, כט) מה פטיש זה מתחלק לכמה ניצוצות - אף מקרא אחד יוצא לכמה טעמים" (סנהדרין לו, א). ולכן, כדי לטעום את הטעמים השונים בתורה, צריך לפעמים כמו רבי זירא, לדעת 'לשכוח' לרגע את הדרך שהיינו רגילים ללמוד בעבר, להיפתח לכיוונים חדשים, ולהעמיק יותר לרבדים נוספים. ואדרבה, גם התורה שלמדנו בעבר תהיה בעלת פנים חדשות.

בכל יום יהיו בעיניך חדשים. בלימוד תורה צריך להתחדש. לא 'לשקוט על השמרים' ולהסתפק

איך מתחדשים בלימוד התורה? מה הגישה הנפשית שמאפשרת התחדשות?

על שכחה והתחדשות. כאשר רבי זירא עלה לארץ ישראל כדי ללמוד תורה מרבי יוחנן, הוא ישב במאה תעניות כדי שישכח ממנו התלמוד הבבלי (ב"מ פה, א). ומדוע רצה לשכוח את כל התורה שלמד בבבל? משיבה הגמרא על כך: "כי היכי דלא נטרדיה", כדי שהתלמוד הבבלי לא יהיה מחסום עבורו ללמוד את תורת ארץ ישראל. ומדוע? בבבל היה סגנון לימוד שונה מזה שבארץ ישראל. תלמידי החכמים בארץ ישראל היו נקראים 'נועם' שמנעימין זה לזה בהלכה, ואילו תלמידי החכמים בבבל היו נקראים 'חובלים' שמחבלים זה לזה בהלכה (סנהדרין כד, א). רש"י מסביר שסגנון הלימוד בבבל היה תקיף והיו מקשים זה לזה, ואילו סגנון הלימוד בארץ ישראל היה נוח "ומעיינין יחד, ומתקן זה את דברי זה, והשמועה יוצאה לאור" (רש"י שם ד"ה מחבלים).

ולכן רצה רבי זירא לשכוח את סגנון הלימוד הבבלי, כדי שיוכל ללמוד בסגנון לימוד ארצישראלי. אך יש

העלון מוקדש לעילוי נשמת אמיר
לאה אליהו ע"ה
נפטרה ה' באדר ב' תשע"ה, תנצב"ה

אזכרה

במלואת 20 שנה לנפילת בנו אהובנו

יואב דורון הי"ד

על נחלת אבותינו בהר חברון
נתייחד עם אכזר ביום חמישי ט' באדר (2.3.23)
בשעה 15:00 בהר הרצל.
ביום שישי י' באדר תפילת שחרית עם הנץ
במצפה זיו.

בבניין ציון ננוחם

משפחת דורון (לפרטים 052431339)

לטלפנייה המתחדשת במכון מאיר

דרושים/ות

טלפנים/ות

למען התרומות

שכר בסיס + ביוניס + משמרות אחה"צ/ערב

מעוניינים?

שלחו סמס 052-5121946

כי לקח טוב נתתי לכם

לע"י הרבנית דבורה קלכהיים ע"ה אשת מו"ר הרב עוזי קלכהיים זצ"ל

מתורת החסידות

שם משמואל לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

התורה היא חלק מאתנו, ובזכות הלימוד והשקידה בתורה זוכה האדם שנתקיים ממנו התכונות והמידות הרעות שבנפש ונהפכים למידות טובות, חמודות, חיים הם למוצאיהם, כי, "האור האלוני משפיע בו (באדם) תמיד חיים חדשים עד שנעשה בריה חדשה, וכאילו הוא אינו אותו האיש שהיו בו התכונות הקודמות...", וזו כוונת המאמר 'לפרוש ממנה איני יכול' - "כי התורה בלתי האלוקות שבה היא רק כשאר החכמות שאין בהן חיות שתלה בהם הנפש... ורק האלוקות שבה היא מחיה החיים..." מלמד השם משמואל שלימוד תורה בלי ההבנה שהיא באה מנותן התורה, זה לרוקן אותה מהתוכן, היא נשארת בלי חיות. באופן כזה היא לא משפיעה על נפש האדם ובוודאי לא מתקנת את מידותיו, לכן מברכים 'נותן התורה' לשון הווה, שתמיד התורה שופעת חיים חדשים על האדם, ולכן ה' אומר, "לומר לך אל תיטלה איני יכול, כי אשתך היא". לא יכול לומר למשה, אל תיקח אותה כי היא משלימה את האדם ובלעדיה אינו אדם שלם, אלא ה' מבקש עשו לי דירה קטנה שאדור אצלכם וזה הלב הטהור המופרש מן התאוות בפועל, שיהיה האדם כלי ראוי לקבל את האלוקות שבתורה, שהיא תמצא לה קן ראוי בתוך לבבו ובכך ישתנה טבע האדם לטובה. ודוגמא לזה, היה המשכן מקום להשראת השכינה.

השבע נסתלקה מאתנו הרבנית דבורה קלכהיים ע"ה אשת מו"ר הרב עוזי קלכהיים זצ"ל. כשמה, אשת לפידות הייתה, מסרה נפשה שנים רבות, ללימוד, גידול ולהרצת התורה של הרב עוזי זצ"ל, והמשיכה לגדל את ביתה וילדיה באלמנות שנים רבות, לתורה יראה ומידות טובות. וזה מתוך הידיעה, שהתורה והתורה בלבד, היא היא, אשר מביאה את האדם לשלמותו האמיתית, ורק בה ימצא את האור והדרך לכוון דרכו ומעשיו לטוב ויושר אמיתיים. עסקה בגמילות חסדים, ובהכנסת אורחים. רבים היו מבאי ביתה, ובמיוחד עולים חדשים, שאירחה אותם בביתה, והייתה להם לאם, ולכתובת בכל עת, לכל צורך בעזרה, עצה ותושייה. תנצב"ה

על הפסוק "ויקחו לי תרומה" נאמר במדרש רבה (שמות פרשה לג), "הדא הוא דכתיב 'כי לקח טוב נתתי לכם תורת' על תעזובו, אל תעזבו את המקח שנתתי לכם". מבאר המדרש, מה המיוחד בתורה, לעומת כל קניין אחר (עיי"ש). ומוסיף, יש אדם שלוקח מקח ואינו יודע מה הוא קונה, אבל משכר הסרסור-המתווך אפשר לדעת את ערך הסחורה. כך משה, מזה שזכה שקרן עור פניו, אנו מבינים שהתורה כולה אור. מוסיף המדרש, "ויש לך מקח שמי שמכרו נמכר עמו, אמר הקב"ה לישראל, מכרתי לכם תורת, כביכול נמכרתי עמה, שנאמר ויקחו לי תרומה" ("יקחו לי" מתפרש שכאילו אנו לוקחים את הקב"ה). המדרש מביא משל, למלך שהייתה לו בת יחידה ובא מלך אחד להתחתן איתה ולקחתה לארצו, אמר לו המלך, זו בתי היחידה, לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך אל תיקח אותה, איני יכול, כי אשתך היא, אלא עשה לי טובה שכל מקום שאתה הולך תעשו לי איזו דירה שאגור אצלכם... כך אומר הקב"ה ביחס לתורה, לפרוש ממנה איני יכול, לומר לנו שלא ניקח אותה גם אינו יכול, לכן הוא מבקש שנעשה בית שיגור איתנו, ועל זה נאמר 'ועשו לי מקדש'.

מבאר השם משמואל (שנת תרע"א, המאמר הראשון) בתחילה את המדרש שדימה את התורה לכסף וזהב (עיי"ש) וממשיך לבאר את דברי המדרש על אדם שלוקח מקח ואינו יודע מה הוא לוקח, ומשכר הסרסור (משה) נודע מה ערכה ומהותה של התורה. כלומר התורה הנגלית יש בה פנימיות שאינה ניתנת להבנה, כי הקב"ה והתורה הם אחד, וכשם שאין לנו תפיסה והבנה במהות ה' יתברך, כך לא נוכל לדעת מהי פנימיות התורה. בספר התניא נאמר "שכשואדם לומד תורה הנגלית הרי הוא כמחבק המלך, לבוש במלבושיו". ומשכרו של משה שקרן עור פניו, מהוד האור האלוני, מזה נודע שפנימיות התורה היא ה' יתברך בעצמו, אשר מזוי כבודו האיר כל הארץ.

והוסיף עוד המדרש, שהקב"ה כביכול נמכר עם התורה. ומסביר השם משמואל, "שהאלוקות שבתורה נצמדת עם נפש הישראלי המתעצם בתורה".

מה רומז סוד כיסוי של עור התחש במדבר

בפרשת תרומה בתיאור הכנת כיסוי המשכן נמנים הרבה סוגי עורות, "עורות תכלת ואַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְנֹשֶׁת וְעֵצִים, וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים, וְעֹרֹת תַּחֲשִׁים".¹ העור שהיה נראה למביט מחוץ למשכן הוא "עור התחש", שמקורו עלום בתורה, וחכמים נחלקו מאיזה חיה הוא נוצר, מחיה טהורה או טמאה, או ממין בהמה, וכיצד נראתה? וכן - איזה צבע היה לה? והאם זוהי חיה מוכרת או שנודמנה להם במדבר ונעלמה?² לגבי צבעה, היו לה צבעים רבים, כפי שמתרגם האונקלוס "ססגוא" - שֶׁשֶׁשׁ בגווני הרבה. וחכמים לא הכריעו האם היא מין חיה או בהמה. ובנוסף, חכמים מגלים שהייתה לה קרן אחת במצחה, ומוסיפים שהייתה דומה לחיה שנתפסת באילן, ואף שכל חיה שנתפסת באילן המוכרת בעולמנו הייתה טמאה, היא הייתה טהורה.³ מה מסתתר ברמזים אלו?

הרמז ביחס לעורה המכסה את המשכן - למסתכל מחוץ למשכן, עור תחש שהוא החלק החיצוני ביותר היה משתקף בחציו של המשכן או כולו.⁴ ולחזות עיניו נראה שזה המשכן כי הוא הכיסוי החיצוני. ועור התחש היה מתגלה כמראה שמשקפת את מצבו של האדם, והשאלה היא באיזה דרך הקב"ה מנהיג אותנו. וכמו עור התחש אשר שש בגווני הרבה, כך על פי המידה שהאדם מודד - מודדין לו. כלומר על פי הסתכלותו של האדם במצבו הרוחני הקב"ה מתגלה אליו בצבע המתאים לו.

המשכן מראה את אהבת הקב"ה אלינו במציאות כהמשך למעמד הר סיני; שהקב"ה שוכן איתנו ומהלך עימנו על פי מעשינו ו'עֲשֹׂנוּ לִי מִקְדָּשׁ

וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכָם".⁵ ובאמת, "נִשְׁמָרְתָּם מֵאֵד לְנִפְשֹׁתֵיכֶם פִּי לֹא יֵאֵיתָם כְּלִתְמוֹנָה".⁶ כי כל תמונה שהאדם יצייר בנפשו היא על פי מצבו הרוחני, והקב"ה הוא מעל כל ציוה. זה ההסבר לקרן האחת שהייתה בתחש, המייצגת את אחדות ה'. שכן קרן אחת הייתה לו במצחו - לעומת גופו שהיה בגוונים הרבה; ואף על פי שהקב"ה נראה בגוונים הרבה ה' אחד ושמו אחד.

האם היא חיה או בהמה? - מסביר הרב קוק זצ"ל שההבדל הוא שחיה אינה קשורה לאדם, כחיית השדה; מולה הבהמה, המבויתת על ידי האדם בגידולה. ובזה חכמים לא הכריעו, מפני שיש גילוי שהקב"ה מתגלה לאדם על פי מעשיו, וזה כבהמה המבויתת על ידי האדם. ויש גילוי שבא מאהבת ה' שלא על פי מעשיו של האדם וזה כחיית השדה, ובנושא זה חכמים לא הכריעו. משמעות הדברים היא באיזו דרך נזכה לגאולתנו השלמה, "בעתה" או "אחישנה"? ובלשונו של הרב זצ"ל: "ע"כ תחש זה שהיה בימי משה לא הכריעו בו חכמים, אם הוא חיה או בהמה. כי באיזה אופן שיהיה גמור צירוף הסיגים, אם ע"י החזרה לטוב בפנימיותם של ישראל או ע"י הדחיה וההרחקה, אם אחד בעיר ושנים במשפחה ממש, או אחד בעיר מזכה את כל העיר כולה ושנים במשפחה מזכים את כל המשפחה כולה".⁷

וכן אנו פוגשים שוב את עור התחש בכיסוי הארון בזמן התנועה במדבר, ששם נוצר סדר הפוך. עור

הרב אשר בוחבוט

ר"מ במכון מאיר

התחש הוא פנימי ועור התכלת הוא החיצוני. ולמה פה הסדר משתנה מהמשכן?⁸ התשובה לכך היא שהארון מייצג את אור התורה; וכאשר לומדים את התורה בבית המדרש יש מקום בדין פורה לכל הצבעים ולכל הדעות אבל כאשר מגיעים לפסיקה, להורות לרבים, כלפי חוץ, יש צבע אחד שהוא הלכה שהעור החיצוני של כיסוי הארון הוא דווקא התכלת ולא התחש.⁹

והרמז בכך שחיה זו נגזזה ואין אנו יודעים מי היא - כי אדם שינסה לצייר את הקב"ה על פי שכלו עלול לטעות כמובן. ומכאן, שכשאין משכן ומקדש התורה מגלה לנו את הקב"ה, וזוהי דעת רבי נחמיה - שעור התחש דומה למין חיה התלויה על האילן, כ'תלא אילן'. ללמד שהאילן הוא עץ החיים, שהוא התורה שהמאור שבה מחזיר את האדם למוטב, להורות לאדם כיצד אוהבים את ה'. וזה הדימוי 'תלא אילן', כחיה התפוסה באילן, שאדם יאחז בתורה והיא מביאה אותו אל הטוב הנצחי, שיתגלה במהרה בימינו אמן.

1. שמות (פרשת תרומה) כו, יד
2. שבת כח, א
3. שם, כח ב
4. מחלוקת רבי יהודה ורבי נחמיה.שם.
5. שמות כה, ח
6. דברים (פרשת ואתחנן) ד, טו
7. עין איה / שבת א / פרק שני / עט.
8. במדבר ד, ו
9. ראה ריקאנטי (במדבר פרק ד, למה בכיסוי שולחן לחם הפנים התחש הוא חיצוני).

יש מדרגות בתשובה, והמדרגה הגבוהה והמיוחדת היא תשובה מאהבה. יש תשובה פשוטה מיראה, כאשר אדם מפחד ואומר לעצמו: מעכשיו לא כדאי לעבור עבירות, מכאן ולהבא אהיה בסדר. עד עכשיו חטאתי, ומעכשיו לא אחטא. זה מצב של הפסקה מכאן ולהבא. זה תיקון מתוך יראה. לעומת זאת, תשובה מאהבה היא דבר אחר לגמרי. אהבה היא הכרה אמיתית ממעמקים. היא כמה פגישות ליד השולחן הזה עם אפיקורסים, רשעים, איך שנכנה זאת. אמרתי להם: אגיד לכם, פשוט וברור שכולכם תחזרו בתשובה, אתם או בניכם, אין שום ספק בזה. יחד עם זה, לא פחות מזה ברור שכולכם תחזרו בתשובה לא מתוך כפייה דתית אלא מתוך אמונה, הכרה והבנה אמיתית. זה מובן הביטוי תשובה מאהבה. בתשובה רגילה, החזרה בתשובה, מה שחטאתי כאילו היה טעות. עד עכשיו פשעתי, חטאתי, והנה התברר שזו טעות. צריך להתחשב בטעות, אפשר להבין זאת. אך בתשובה מאהבה העניין אחר לגמרי. זה יותר מאשר טעות בשוגג. המזיד נחשב לא רק כאילו היה טעות, אלא נחשב

כאילו היה מצווה!

כך, ישראל יגיעו באחרית הימים למדרגה של שלמות הכרה וידיעה, מדרגת תשובה מאהבה, בה יש רווח מכל חטא, כל עבירה נהפכת לזכות. לכן יבקשו את עוון ישראל, עוד עבירה ועוד מזיד, הם חבילה גדולה של זכויות. אמנם כל זה שייך רק במצב של גילוי המעמקים שבנשמת ישראל, גילוי הגדלות האמיתית שבנשמת ישראל, ולא כאשר יש פירושים! "ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כלכם היום"². אז מתגלה האור הגדול הנסתר שיש במעמקי נשמות ישראל. זה בירור החשבון הפנימי האמיתי.

חסידים מספרים על דוקטור יהודי בדורות הקודמים שהיה תופעה מיוחדת. הוא תפס מקום בעולם החסידות אחר שנעשה בעל תשובה. בחלק גדול של חייו, הוא לא היה בסדר, אך אחר כך נסחף בזרם של חסידות, של צדיקים גדולים ואנשים גדולים. שמו היה דוקטור חיים דוד ברנארד, בעל תשובה וגדול בקדושה ובדבקות אלוהית שהיה נערץ בין החסידים והאריך ימים. מתוך שהיה אדם

גדול, היו איתו חסידים, ידידים ומעריצים, ברגעים האחרונים קודם יציאת הנשמה. הוא היה אז בהבנה שלמה ובדעה צלולה. ברגעים האחרונים ראו שהוא חושב וחושב. משהו התעורר ושאל אותו אולי הוא נזכר כעת בתקופה הקודמת, לפני היותו בעל תשובה, במצבים לא נעימים של עבירות וחטאים. משהו מהחסידים סביב למיטה אמר לו: ר' חיים דוד, מה אתה טרוד, "הימים הראשונים יפלו"³, אין לחשוב עכשיו מה שהיה, עכשיו ברוך השם. הוא היה אדם גדול, בהכרה, ואמר: מה אתם, שוטים-טיפשים, אומרים "יפלו"? אני ברוך השם זכיתי לתשובה מאהבה, והימים הראשונים לא יפלו. לכל הימים הראשונים יש ערך גדול לעילא ולעילא. כולי מלא רווחים. אמרתי דברים אלו עכשיו כאשר אנו קצת מתקרבים לאווירה של פורים⁴.

1. ע"פ ירמיהו נ' כ';
2. דברים ד' ד';
3. במדבר ו' י"ב;
4. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק כ"א עמ' 268-270.

אפוזיציה או פוזיציה

"הגישה הפטרנליסטית של בית המשפט העליון יכולה להתפרק ב'בום' אחד או לאט לאט". מה אמרה בעבר פרופ' יולי תמיר על התנהלותו של בית המשפט העליון, ומה זה אומר על התנהלות האופוזיציה בהווה?

רוצה לשמור על מוקד הכוח שלה, וכך גם שופטי בית המשפט העליון. זו אינה אמירה של איש ימין אלא של אשת שמאל מובהקת שהיתה פעילת 'שלום עכשיו' וחברת מפלגת העבודה. הרפורמה הנוכחית היא תיקון גדול בהשבת הכבוד לאזרחי ישראל - השבת האמון במערכת שהלכה והתנתקה מן העם. מורי חמי - הרב אלישע וישליצקי זצ"ל, היה מרבה לדבר בפרשיות המשכן על חשיבותו ומקומו של הברית התיכון, שהברית את כל קרשי המשכן מקצה לקצה ובכך למעשה העמיד את המשכן.

התמוטטות האמון במערכת המשפט, כך נדמה לי, נובעת מאיבוד היכולת להוות בריח תיכון שמברית את כל חלקי העם כיום, מן הקצה אל הקצה. רק השבת מערכת המשפט לגודלה הטבעי, מתוך חיבור אמיתי לכל חלקי העם, תהווה צעד קטן אך חשוב בהשבת שופטנו כב ראשונה ויעצנינו כבתחילה. ובאשר לעקבות האופוזיציה - אני מקווה שכעת גם אתם השתכנעתם שמדובר בסך הכול בפוזיציה.

* בכתבת המאמר נעזרתי רבות במאמרו של פרופ' מנחם מאוטנר, 'מינוי שופטים לבית המשפט העליון בחברה רב-תרבותית', מחקרי משפט יט, חוברת 2 עמ' 460-423.

שלחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? איתנו אתם יכולים!

הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ

הדרכת מדרשות בבתי הכנסת וברכזים דתיים

דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הצטרפו אלינו עכשיו! קצת זמן ודמיים איטיות מורידים בניילון לפי חתום, וידוע ויטובות הכנסת אינטרנטית למיליונים

לפרטים: 052-8908518 00528908518@gmail.com

"הגישה הפטרנליסטית של בית המשפט העליון יכולה להתפרק ב'בום' אחד או לאט לאט. עדיף שיהיה שינוי, שכן יש כבר ניצני אי אומן בבית המשפט העליון", אמרה השרה תמיר ל"ידיעות אחרונות" והוסיפה: "המערכת המשפטית משקפת במידה רבה את תפיסת העולם של האליטה השלטת. יש רתיעה מהצורך לדון בייצוג שופטים. חשוב שהמערכת השיפוטית תעניק ייצוג לכל קבוצות האוכלוסייה".

ועוד אמרה השרה תמיר ל"ידיעות אחרונות": "כל קבוצה בישראל רוצה לשמור על מוקד הכוח שלה, וכך גם שופטי בית המשפט העליון. אסור להם להסתגר ולומר עזבו אותנו, אלא לומר: אנו יוצרים אומן מחודש בכך שנפתח את השורות". "תמיר אמרה כי עובדה היא שנוצר דימוי שבית המשפט העליון פועל לטובת סקטורים מסוימים באוכלוסייה, למשל אשכנזים וחילונים, וזה עלול למוטט את מערכת החוק, כי אם בית המשפט העליון נתפס כמי שמשרת קבוצה אחת, הרי שכל הקבוצות האחרות עשויות לראות עצמן כמקופחות".

הברית התיכון

לסקירה שלעיל, שאפשר היה להאריך בה עוד, יש חשיבות רבה בעיניי. כי אם במשך 20 שנה ויותר שורת כמעט תמימות דעים מימין ומשמאל כאשר לבעיות העמוקות שיש במערכת המשפט ובדרכי מינוי השופטים במערכת, הרי שההתנהלות ההיסטורית של האופוזיציה בימים אלה איננה אלא פוזיציה - עמדה פוליטית המבטאת חשש מאובדן הכוח העצום שנמצא בידיה שנים רבות, גם כאשר היא מפסידה בקלפי. וכדברי פרופ' יולי תמיר: "כל קבוצה בישראל

למי שמביט בהשתאות ובפליאה בהשתללות הצד השמאלי של המפה הפוליטית ובהתנהלותו משולחת הרסן - כדיבורים, בדימויים ובמעשים, אולי כדאי לרענן מעט את הזיכרון. שהרי שורשי של המאבק שמגיע בימים אלה לרתיעה, עמוקים וכדאי להטות אוזן לקולות שזיהו את עומק הבעיה במערכת המשפט שלנו לפני שנים רבות *.

בשנת התשנ"ו (ראשית 1996) שלח מנהיג המפד"ל, חבר הכנסת זבולון המר ז"ל, מכתב ליושב ראש הליכוד, חבר הכנסת בנימין נתניהו, ובו ביקורת חריפה על היעדר הייצוגיות בבית המשפט העליון. המר כתב: "נוצר מצב, שבו במשך 50 שנים רצופות הזרם הדומינננטי בבית המשפט העליון נקט באופן שיטתי בעמדות השמאל הקיצוני בשאלות מדיניות, בטחוניות וחברתיות".

המר יצא גם נגד ניסיונות של י"ר ועדת חוקה, חוק ומשפט, ח"כ דדי צוקר ממפלגת מרצ, לחוקק חוקי יסוד נוספים. לדבריו, מטרתה של החקיקה הזאת היתה "להעביר את רסן השלטון מהכנסת לגוף אוליגרכי לא דמוקרטי, שמעולם לא היה טרוד בבחירות ולעולם לא יתן דין וחשבון לבוחריו...".

האליטה השלטת

אלא שהביקורת הנוקבת הגיעה לא רק מימין אלא גם משמאל. וכך נכתב בידיעה שהתפרסמה בעיתון "ידיעות אחרונות" בשנת תש"ס (יוני 2000): "השרה יולי תמיר, שחברה בוועדה למינוי שופטים, התבטאה אתמול בחריפות רבה נגד בית המשפט העליון, 'שאינו מייצג כיום את מגוון האוכלוסייה במדינת ישראל. אם הוא לא יכניס לשורותיו שופטים ממגזרים שונים... הוא יאבד את הלגיטימיות שלו".

ג'אוקה מאהבה

סיפור על אביה אלו - כוכב מכון אורה

מרגישה שזה שלם בתוכי. רציתי שהתהליך שלי יהיה בריא, מאוזן וקשוב לנשמה שלי.

אחרי תקופה של התחזקות רציתי להירשם למקום שבו אלמד תורה ממקום של בחירה אמיתית. להתקדם לבוא עולם יותר ויותר! בתקופה זו התארחתי אצל זוג מהגרעין התורני של הרצליה והם המליצו לי על לימודים ב...מכון אורה (הבעל בוגר מכון מאיר).

קיבלתי החלטה ונרשמתי למכון אורה בירושלים. התקופה במכון הייתה מעצימה, מרגשת, מחזקת, מרוממת ומילאה את כל הנשמה שבי.

הכרתי בנות מקסימות, הרבנים והרבניות היו כל כך מרתקים ודברי התורה שלהם היו כל כך מתוקים ומחכימים עם הרבה אמת ואור.

גמעתי הכל בצמא! הייתי מרותקת. היו ימים שלמדתי שמונה שיעורים ביום.

הרגשתי שמכניסים אותי לבית האמיתי שלי. מאמינה בכל לבי שחיים של תורה זה הבית של היהודים ובע"ה אין לי ספק שכולם ישובו. אין שום יאוש בעולם כלל!

התחלתי לכתוב, מחשבות ורגשות שחווייתי בתהליך התשובה שלי והחלום שלי זה להוציא אותם לאור.

באותה שנה, במכון אורה, חגגתי בפעם הראשונה את כל החגים ממש כהלכתם והרגשתי בקדושה האמיתית שלהם! התארחתי בליל הסדר אצל הרבנית גאולה ניסים והיה מופלא, התארחתי בבתי של רבנים וראיתי במו עיני שזה אמיתי! כל הערכים, כל החסדים, כל השמחה האמיתית, זה חזק בי את יסודות התשובה. היום יש בי רצון לבנות בית בע"ה שכולו תורה, שמחה ואהבה לעם ישראל בית של אמונה ענקית בבורא עולם!

עם סיום הלימודים במכון אורה התפללתי חזק. רציתי להישאר בירושלים עוד שנה. ב"ה התפילה התגשמה. אני לומדת הוראה במדרשת הרובע ומתגוררת ברובע היהודי.

הודו להשם כי טוב כי לעולם חסדו!"

"בשבת הראשונה ששמרתי

ראיתי דלת...

פתחתי אותה

והצאתי פנימה

נכנסתי בתור אורחת

עכשיו אני ממש יכולה להיכנס

כי אני כבר לא אורחת

אני עכשיו דיירת

חזרתי הביתה"

מה שבעצם אנחנו לא צריכים, ונותן לנו לחשוב שהאויש והשמחה חולפים ואין דבר כזה שמחה אמיתית שנשארת.

לא נתתי לעצמי להאמין שזאת האמת.

בטיול שלי התחלתי לשמוח, פשוט לשמוח!

על כל כך הרבה דברים יש לשמוח ברוך השם... ועם זאת, מעולם לא הייתה לי אינטראקציה עם דתיים. כשראיתי אותם הרגשתי מבפנים חיבור אליהם שאינו מוכר לי."

הינשתי שמכניסים
אולי אבי האמיתי
שלי. מאמינה בכל לבי
שחיים של תורה זה
הבית של היהודים
ובע"ה אין לי ספק
שכולם ישובו. אין שום
יאוש בעולם כלל!

אז מתי בעצם עשית את המעבר לחיים דתיים?

"באותו טיול מכון. דווקא שם שמרתי את השבת הראשונה שלי. הייתה זו תקופה מלאה בניסים שה' עשה איתי. התעוררה בי אהבה ענקית, טהורה לקדוש ברוך הוא.

באחד מימי שישי בבוקר הרגשתי שאני רוצה להעניק לו בחזרה, אבל לא ידעתי מה...

הכרתי חברות חדשות ופתאום אחת הבנות אומרת לשניה 'מוריה, צריך להתכונן לשבת', פתאום אני שומעת את עצמי אומרת 'אני שומרת אתכן שבת', זאת הייתה הנשמה שלי שדיברה.

החלטתי לזרום עם האמירה הזאת, הרגשתי שזה משהו פנימי ועמוק, וידעתי ששבת היא ברכה גדולה ואולי בעצם זאת הנתינה שחיפשתי להשיב לבוא עולם.

בשבת הזאת הבנתי כמה אני שייכת! יש עולם אמיתי בעולם הזה שאני קשורה אליו. בתפילות ערב שבת לא הבנתי כלום, אבל הרגשתי שהבנתי הכל! כל כך התרגשתי, זה הרגיש כמו שחזרתי הביתה, שחזרתי למקום שהוא שלי, שהייתי חסרה ועכשיו מצאתי את מקומי בעולם. זאת הייתה שבת מאהבה והבטחתי לעצמי שאני מתקרבת אך ורק מאהבה! מתקדמת צעד צעד עד שאני

אביה אלו, בת 25, נולדה בהרצליה למשפחה מסורתית. למדה בתיכון "היובל" שירתה כתצפיתנית ברמת הגולן. וכמו צעירים רבים יצאה אחרי שירותה הצבאי לטייל במזרח הרחוק, בפיליפינים ובקמבודיה. בשעה שהיא מספרת על הטיול, היא מפתיעה ואומרת: "האמת היא שמאז שאני מכירה את עצמי אני מאמינה בה' ואף קיימתי כמה מצוות". אך מסתבר שעד שחזרה בתשובה עשתה דרך ארוכה עם חוויות מכוונות. "במהלך הטיול נסענו לתצפית כדי לראות את השקיעה, אני זוכרת שהכבישים היו מפותלים ומפחידים, שמתי לב בדרך שהנסיעה ארוכה יותר ממה שחשבתי ורוב הדרך אינה מוארת. בחזרה התחיל להחשיך והפנסים של האופנועים היו חלשים. אני זוכרת את הפחד הנורא שהיה לי באותו רגע, ממש יכולנו לגעת בחושך בדרך לא מוכרת.

התפללתי ממש חזק לאלוקים... ביקשתי ממנו שעכשיו ישלח לי אור! לא אכפת לי איך, הוא אלוהים והוא יכול לעשות הכל!

לא עברה דקה ומאחורינו הופיע ג'פ לבן גדול עם אורות חזקים שהאיר לנו את הדרך! שמחתי כל כך עד שרציתי לצעוק 'אלוקים אני אוהבת אותך!', ממש התרגשתי שהוא מקשיב לי, שהוא איתי בכל רגע, שהוא דואג לי, כמה הוא אבא טוב וכמה תפילה ובקשה זה משהו שעובד. אצלי זה עבד מהר מאוד. היום כמובן אני יודעת שיש תפילות שלא נענות מיד, אבל מה שבטוח שהן נענות תמיד בזמן המדויק להן."

מה גרם למפנה בדרכך? איך הרגשת בעולם החילוני?

"יש משפט שאומר שהקדוש ברוך הוא לוקח אותך הכי רחוק כדי להגיע הכי קרוב, ואת זה חוויתי על בשרי במשך הטיול. מעולם לא הרגשתי מחוברת או שייכת לחילוניות. היו הרבה רגעים שהרגשתי שאני לא קשורה לדור שלי ולהתנהלות החילונית. ואף שלא הייתי קרובה לדת תמיד היו לי גבולות ברורים ערכיים ושמרניים.

בטיול הזה, שהיה רצוף חוויות, התחלתי לעבור תהליך פנימי עמוק, להתחבר לעצמי, עד שהתחלתי לראות בעין טובה את העולם. הרבה פעמים עשיתי 'התבודדויות' בלי לדעת מה זה בכלל.

רציתי להבין מה זה אושר, מה זו שמחה אמיתית. תמיד הרגשתי שבחיים החילוניים השמחה היא זמנית. ידעתי שהיא נעלמת מהר מאוד, וזה נתן לי להרגיש שהכל תרמית אחת גדולה, שמישהו פה עובד על כולנו... הוא אומר לנו שאנחנו צריכים

להביא את עצמי אל היחד - בדייטים ובנישואין

הזוג הרי רוצים בטובת עצמם. הם רוצים זוגיות מאושרת. אך מה שמפריד ביניהם, זוהי הגישה שנובעת מתוך מחשבת ה**לבדיות** והתועלתיות האישית שפוגעת בשניהם.

תרגול של שיח משתף וחיוני, עשוי לתת לכל אחד מהם ולשניהם ביחד, נחת ושמחה. **עם זאת חשוב להדגיש** שהיחד, אינו רק אמצעי להשיג את המטרה של זוגיות טובה. זה לא תכסיס לשם מימוש עצמי אישי טוב יותר. היחד הוא המטרה של הזוגיות. היחד הוא הפועל היוצא, מוקשר הנשמתי של בני הזוג. שאז - שכינה ביניהם.

בפרשת השבוע אנחנו לומדים על מעשה המנורה שהיא צריכה להיות באופן שכל הנרות פונים אל נר אמצעי. "והאיר אל עבר פניה..." (שמות כה, לו) אומר הכלי יקר: "כי שיש קנים שמיימן ושמאל היו פונים מול נר האמצעי ונר האמצעי היה מול קדשי הקדשים מקום שהשכינה שרויה..." גם הספורנו: "שיהיו פונים אל האור העליון לעבדו שכס אחד, כי אז יאירו כולם".

שפת הקודש בה נברא העולם, היא שפה של **אחדות**, של גילוי שמו של יחידו ואיחודו של עולם. כשבני זוג לומדים את שפת ה"יחד", השפה המקודשת של האחדות, כשפניהם פונים אל "מקום שהשכינה שרויה" - ביניהם, כי אז הם יאירו באור ה'.

כל אחד יכול לפתוח את הלב באמת, לשתף את המקום שלו, ללא חשש לשיפוט ולביקורת. משום שהרצון האישי של כל אחד, לא מורכב מאינטרס עצמי, אלא כולל בתוכו את הרצון שגם לבן הזוג יהיה טוב. כל אחד מביא את עצמו ומשתף את השני, כדי להגיע להבנה והסכמה.

לפעמים זוגות מגיעים ומתלוננים זע"ז, במקרה הטוב, או מתקיפים במקרה הפחות טוב, מתוך גישה של "לבד" בתוך הקשר.

לדוגמא: "לא אכפת לה ממני", "הוא לא רוצה להשקיע בקשר", "הוא לא מעריך אותי", "היא אגואיסטית", "אני לא מספיק טובה בשבילו", "לא שם לב שסידרתי את הבית" וכו'.

המטרה שלי היא לכוון אותם, ליצירת קול משותף, של היחד שלהם. אני מכוונת אותם לצורת שיח משתפת, חיובית. יש שמגלים התנגדות ואומרים לי שצורת דיבור כזאת שייכת רק לסרטים. זה לא אמיתי מבחינתם. מירה אמרה לי שזה משחק מילים ולא באמת זה יכול לעזור ובוודאי שלא לאורך זמן. הדוגמאות הנ"ל, מנכיחות את השפעת השיח והאווירה המערביים שמכוונים לתועלות אישיות, אפילו על חשבון האחר. תרבות זו, שולטת ונראית טבעית, עד כדי כך שיצחק אמר לי שאם הוא ידבר כך, הוא ירגיש שהוא לא גבר אמיתי. דפנה בכתה ואמרה לי שבעלה לא רואה אותה. הוא עסוק רק במה שטוב לו וכשקשה לו עם הילדים, הוא מתנתק ודואג רק לעצמו והכל נופל עליה. בני

בשבוע שעבר עסקנו ברעיון המופשט שבו בני הזוג יוצרים קול ייחודי משלהם, מתוך הקשבה ותשומת לב להדהוד הנשמתי שנוצר ביניהם. הפעם ננסה בס"ד לאות, כיצד זה קורה באופן מעשי, בדייט או בנישואין.

תחילה, קיים הבדל בין ה"ביחד" לקראת נישואין ובין ה"ביחד" בנישואין.

בדייטים - תחושת ה"ביחד" נבנית אט אט, עם הביטחון והרצון של הבחור והבחורה להשקיע בקשר. אך עדיין קיים מימד ה**הנפרדות**, כי עדיין לא נקשרו בברית הנישואין. יש גם חשיבות לבחינה הדדית של היכולת של כל אחד, להתחשב ולבוא לקראת רעהו. לכן חשוב לדעת להתמקד בבניית מרחב משותף של תחושת ביחד מסוימת ולתוכו להביא את הרצונות האישיים, השונים והמנוגדים, וללמוד למצוא פתרונות ביחד. עדיין הם מתנסים בחווית היחד, ביצירת שיח משותף, בשמחה במפגשים, ביכולת לקבל שוני, לכבד ולהתגמש.

בנישואין - היחד הוא ככל התחומים: כמו הצורך לצאת לעבודה, ללמוד תורה, לסדר ולנקות את הבית, להכין אוכל או שתיה לשנינו. להחליט איפה להיות בשבת וכו'. הכל נעשה מתוך תודעת יחיד. הביחד הוא הבסיס לקשר. יש חשיבות להביא את הרצון האישי שבמצב מתוקן, **הרצון האישי עוסק בטובת שנינו**. במה שיעשה טוב לנו. כי המטרה היא להרגיש אחדות. וכאשר לאחד טוב, גם השני מרגיש טוב. כשהחיים מתנהלים מתוך גישה כזאת, אזי

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם - estavr@gmail.com

"כי יש ה' בקרבנו"

מוזמנות להתכונן איתנו לפורים

13:45 הרב שלומי שיבר עוני ימי הפורים פורים ומוקפים	לוח
15:00 הרב חגי לנדין פורים - לא תמיד את מקבלת את כל מה שרצית	
16:30 הרבנית עדינה פיימן הנסתר והגלגל במגילה	
17:45 הרב רביד ניסים ננס יין יצא סוד	

8:30 הרב אופיר פריד וכלים מכלים עוננים	לוח
9:45 הרבנית דנה ראפ לך ננוס את כל היהודים	
11:00 הרב יהושע יוד על התענית ועל ההסתר	
12:15 הרבנית גאולה ניסים בוחרת לשמח?	

נשמח לארחכם!

י"ב - י"ג אדר

כנפי נשרים 3, ירושלים

שיעור בודד - 15 ש, חצי יום - 30 ש, כל התכנית - 50 ש

מכון אורה
מכון מאיר

ההרשמה לשנת תשפ"ד במכון אורה נפתחה! לפרטים נוספים: שוהם - 052-560-7494

מוזמנת לשנה של חיפוש וגעגוע מפגש חי ומתחדש עם עצמך שנה של לימוד תורה בירושלים

בואי ליום הכרות לשנת תשפ"ד במכון אורה

כ"ד שבט

ה' אדר

ז' אדר

מחנות לך!

לפרטים נוספים והרשמה השאירו הודעה ונחזור אליכן, שוהם: 0525607494

שאלוה בפרשה - נכון או לא?

1. לארון הברית היו 4 טבעות
2. המנורה היתה עשויה מכסף מצופה זהב
3. הנר המרכזי במנורה היה גבוה יותר משאר הנרות
4. גובה השולחן היה אמה וחצי
5. את הקנים של המנורה יצרו בנפרד, וחיברו אותם אחר כך
6. הפרוכת הבדילה בין ההיכל לקודש הקודשים

« תרומה

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס!

חידה לשבוע

אילו אישה ואחותה הנזכרות בפרשה?
מצאו לפחות 2 זוגות!

המלצה השבוע

מסע בפרשה
עם פרשיותו (עורא)

עונה חדשה של סדרת האנימציה האהובה
"פרשיותו" בנושא החגים עולה בשבועות אלה!
צפו בפרקים החדשים באתר!

תרומה טובה

בפרשת תרומה התבקשו בני ישראל
לתת תרומה לבניית המשכן. בהמשך
התורה תספר לנו שבני ישראל נענו
ברצון רב לקריאה, ותרמו למשכן עוד
יותר ממה שהיה צריך! כל כך רצו בני
ישראל להיות שתפים במשכן עד שהיה
צריך להכריז באפן מיוחד שלא יביאו
עוד תרומות.

חכמינו מלמדים אותנו שהתרומה
למשכן היתה כפרה על חטא העגל.
בחטא העגל, עליו יספר בפרשת כי
תשא, בני ישראל נתנו זהב לבניית
העגל, וזה היה מעשה חמור. כעת
בבניית המשכן היתה להם ההזדמנות
לתרם לדבר טוב של קדשה, וכך הם
עשו בחפץ לב.

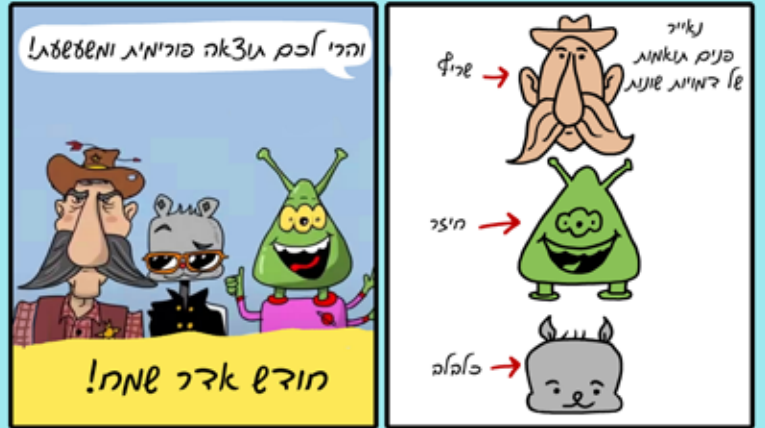
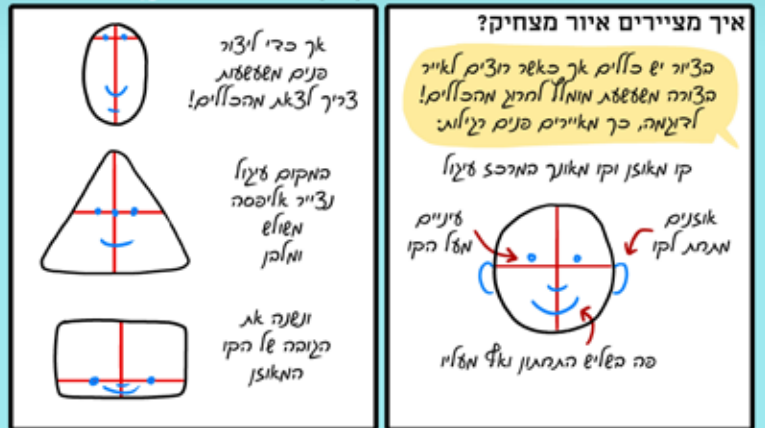
מכאן נלמד שגם אם בטעות עשינו דבר
לא טוב או התנהגנו לא יפה למישהו,
כדאי לנו למצא הזדמנות לתקן את מה
שעשינו, ולעשות מעשים טובים כנגד
אותה התנהגות, וכך נוכל 'לכפר' על
הטעות, ולהרבות בעשיית טוב.

ישי, ערוץ הילדים

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

נאמר שלעתיד לבוא "אז ימלא שחוק פינ" מה כל כך מצחיק בעתיד?
"צחוק" מורכב מהמילים "צא חוק" - משהו לוקח גרב ושם על הראש, זה מצחיק כי זו יציאה
מהכלל. לעתיד לבוא נבין שכל מה שחשבנו שאנחנו יודעים, שונה. זהו הצחוק העתידי!

**כמהה היא נפשנו, ועשירה, רכוש גדול ונהדר מאד צבור בתוכה, אור חיים
אנו מלאים, להבות תפארה, למלא כל העולם כולו אורה וצהלה, חבויים הם
בקרבנו. והכל מתנוועע כבר, מתפרץ לצאת, וכלפיד יבער אור הצדק, אשר יצא
להאיר כל מחשכי ארץ, מאור ד' אשר בציון.
שמונה קבצים ח, רג**

על סדר היום הרב שלמה אבינר

ותשובתו של הגר"ע יוסף נכתבה לפני שנים רבות
כאשר היה בכל זאת איזה סיכון זעיר. אך עד ימינו
התפתחה מאוד הרפואה והסיכון הוא קרוב לאפס.
אפשר להיכנס לאתר "מתנת חיים", ארגון שליווה
עשרות עשרות של השתלת כליה והציל נפשות
רבות, בראשותו של הרב הצדיק הגדול הרב ישעיהו
הבר, הכולל גם ועדה רפואית, כפיפות להלכה עם
הסכמות של הגר"ש אורבך, הגר"ש אלישיב,
הגר"ע יוסף, והגר"ח קנייבסקי. אנה להיכנס לאתר
ולראות נפלאות.
לכן ודאי מצווה גדולה לתרום כליה בהתנדבות,
להציל חיים ולהציל איכות חיים, וכמה גדולה היא
מדרגתו של האדם שמציל את הזולת. עיין פלא
יעץ ערך הצלה.
חזקו ואמצו כל המתנדבים בעם.

נשמות מחוברות

איש ואשתו הם בשורשם
נשמה אחת במרומי מרומים.
וכאשר היא יורדת לתחתיות
ארץ היא מתפצלת לשניים.
וזו עובדת בני הזוג לחדש
את אותה אחדות ראשונית
פנימית, על ידי בחירתם
ועמלם המבורך.
מאת הרב שלמה אבינר
154 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il
ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

מצוה גדולה לתרום כליה

מסוכן. כך כתב הראשון לציון, הגאון הרב עובדיה
יוסף, שמצווה גדולה לתרום כליה מחיים כי הסיכון
נמוך מאוד, אדרבה המצווה תגן עליו (שו"ת יחוה
דעת ג פד).
בכלל, לא כולם מסכימים עם הרדב"ז שאין להסתכן
כדי להציל את חברו.
בירושלמי מסופר על רב אחד שנפל בשבי. אמרו
חכמים: אפשר לקנות לו תכריכים. אמר ריש לקיש:
אני הולך להרוג או להיהרג. כלומר, היה מוכן לסכן
את חייו כדי להציל את חברו. הרבה פוסקים פסקו
כמו הירושלמי (עין ב"י ס' תכו. מנ"ח. סמ"ע).
גם רבנו הרב צבי יהודה קוק פסק כן (לנתיבות
ישראל א קיה).

אך בנדון שלנו אין מחלוקת, כי כאמור הסיכון נמוך
מאוד כאשר לעצם הניתוח, והתורם חוזר הביתה
אחרי כמה ימים בריא ושלם. ובאשר לסיכונים
עקב הניתוח או הסיכון שכלייתו הנותרת תחדל
לפעול - הם אפסיים.

אורות הפרשה

הרב חגי לונדן ר"מ במכון מאיר

פרשת תרומה מלמדת אותנו כיצד בן אדם צריך לתרום.
המשכן הוא בניין מורכב ומסובך. מכיל בתוכו מרכיבים מכל עולם הדומם, החי והצומח: מתכות
שונות, עורות, עצי שיטים, זהב כסף ונחושת. גם היצירה שלו מכילה את כל סוגי המלאכות
האנושיות. אולם בתוך כל המורכבות הזו ישנו קודש הקודשים, שבתוכו יש ארון הברית שעליו
כפורת, ועל הכפורת שני כרובים - שני מלאכים שפניהם פני תינוקות. בתוך כל העשייה האנושית
מצוי הלב הפשוט והתמים של הילד.

הרצון הספונטני לתת נדבה, לעשות טוב. בחודש אדר אסתר מלמדת
את עם ישראל מהי נתינה מוחלטת. מסירות נפש תמימה ומוחלטת, ללא
התחשבוניות; ואזי - 'קיימו וקיבלו היהודים'. לב טוב - זה כל הסיפור.

לתת כמו ילד

"באחד באדר משמיעין על השקלים"

לידידי ומוקירי מכון מאיר הקרים!
בתרומתכם "למכון מאיר" הנכם מקיימים מצות

זכר למחצית השקל

תרומות אלו מסייעות בידנו להרבות אהבה ואמונה בישראל
ולקרב רחוקים לאבינו שבשמים.
כ"כ ניתן להעביר דרכנו

מתנות לאביונים שיועברו בו ביום
זכות זאת תעמוד לכם ותבורכו מן השמים בכל טוב סלה.
בברכת פורים שמח, דב ביגון

31 בי"א

לתרומות: באתר האינטרנט meirtv.com או התקשרו: 02-6461328